

1. Föl - kelt im-már a szép hold, A csil - lag - ez - res

ég - bolt Oly tisz - tán tün - dö - köl; Az

er - dő áll sö - té - ten, S fe - hér köd künn a

ré - ten Cso - dá - san száll a lég - be föl.

Gy. B.

2. Mély csend borult a földre, / S mit alkony leple főd be, /
Meghitten integet; / Mint nyájas, tiszta hajlék, / Hol nappalodnak
terhét / Kialhatod, feledheted.

3. Nem látod-é a holdat? / Fél arca int, mosolyg csak, / Pedig
kerekek, egész. / Van sok, mit itt az ember / Nem lát jól földi szem-
mel, / És oktalan nevetni kész.

4. Mint gyenge, földi férgek, / Kik bűn útjára tértek, / Mi
nem sokat tudunk; / Sok csalfa képet üzünk. / Sok furfangot ki-
főzünk, / S a céltől csak messzebb jutunk.

5. Ó! add, üdvöd keressük, / Ne a mulandót lessük, / Ne kös-
sön fénye meg; / Hagyj egyszerűvé válni / S előtted élni, járni, /
Mint vidám, boldog gyermekek.

6. Ha jó a végső óra, / Fordítsd a kint is jóra, / És adj szelid
halált; / Ha innen elvezetsz te, / Ó! hadd jutunk egedbe, / Úr Iste-
nünk és jó Atyánk!

7. Pihenjünk le mind szépen / Az Isten szent nevében, / Hűs
van, lement a nap. / Bocsásd meg bűneinket, / Pihenni engedj
minket, / S betegnek enyhet, álmot adj!